

114. Folkestyrets Forhandlinger.
 1769. Iste Beh. af Lovf. indeh. Forbud mod Fiskeri med Drivbaad. 1770

38te Møde. Ordentlig Samling, 1871.

føre til, at han meget hurtigt havde udstedt en foreløbig Lov, thi han udtaler ikke alene, at disse Sager ere komne allevegne fra og i fuldeste Maal ere tiltraadte af Ministeriets sagkyndige Assistent, eller hvad man vil kalde ham, men han gaar endog saa vidt, at han udtaler, at det maa erkendes, at der er al Søie til at forbyde dette Drivbaads Brug i vore Farvande, og der siges fremdeles, at Sagen derhos ikke taaler nogen Opsættelse, naar ikke Fiskeriet i de mindre Bunde skal udsættes for Udælæggelse, idet Fiskeriet paa flere Steder, hvor disse Drivbaad selv i kortere Tid have været i Brug, siges allerede at være i ikke ringe Grad aftaget. Jeg mener altsaa, at disse Grunde maatte have bevæget den høitærede Minister til at komme med en foreløbig Lov, men jeg er dog som sagt taknemmelig for, at Lovforslaget nu er fremkommet. Eigeoverfor de Yttringer, som det ærede Medlem, der før mig havde Ordet, gjorde gjældende, tror jeg at maatte fremhæve, at det, der er det farlige ved disse Baad, ikke er Baadene i og for sig, men det, at de føres frem i uhyre Fart ved Hjælp af Fartøier, der ere under Seil. Naar de samme Redskaber føres frem ved Haandkraft, ere de ikke saa farlige, som naar de føres frem ved Seilkraft.

J. J. Christensen: Naar jeg har tilladt mig at tage Ordet, er det ikke for at udtalt mig imod Grundtanken i Lovforslaget, idet jeg erkjender, at det vistnok mange Steder er paatrængende nødvendigt at frede om Fiskeenglen; men i samme Grad, som dette er nødvendigt, i samme Grad maa man ogsaa ville Midlerne, og det er netop det, som Lovforslaget gaar ud paa. Lovforslagets Forbud mod Drivbaad tror jeg saaledes i sin Almindelighed er særdeles vel berettiget, men deraf følger ikke, at der ikke paa sine Steder kan være særlige Forhold tilstede, der kunne gjøre Undtagelser fra Lovens almindelige Regel uøstelige. Jeg skal saaledes henlede Tanken paa det betydelige Havfiskeri, der foregaar paa Syl-

lands Vestkyst. Fiskeriet af vore egne Fiskere der sker saagodtsom udelukkende ved Krøge, der i milelange Rækker ere fastgjorte ved Snore, men for at kunne faae Fisken til at bide paa Krogene maa der naturligvis paasættes Madning, der for den væsentligste Del bestaar af Sild. Man vil altsaa kunne forstaa, af hvilken uhyre Betydning for det vigtige Vesterhavsfiskeri Sildefangsten maa være, men der gives Steder, hvor den saa høist nødvendige Fangst af Sild som Madning for Havfiskeriet næsten ikke kan ske uden netop ved Drivbaad eller ialtfald ved en Slags Baad. Jeg skal saaledes som Exempel nævne Nyminde-Gab, hvor flere Hundrede Fiskere ere beskæftigede med Fiskeri, navnlig om Foraaret. Den Madning, som de bruge, tilveiebringes netop ved Sildefangst i Nyminde-Gab; men denne Fangst sker — og jeg tror nødvendigvis maa ske — netop ved Brug af Drivbaad. Naar jeg siger, at jeg tror, at denne Fangst der nødvendigvis maa ske ved Benyttelsen af Drivbaad, da er det, fordi der til sine Tider gaar en saa rivende Strøm igjennem Gabet, at faststaaende Redskaber ikke ville egne sig for Fiskeri der. Men dertil kommer, at Indløbet er meget smalt, saa at faststaaende Redskaber heller ikke kunne undgaa at blive ødelagte af Seiladsen gjennem Løbet. Heraf fremgaar Nødvendigheden af Baad eller Eignende paa denne særegne Plads. Jeg befrygter saaledes, at naar det foreslåede Forbud mod Drivbaad skulde gjælde uden at tillade nogen Indskrænkning for de enkelte Steder, hvor særegne Forhold kunne være tilstede, og navnlig — som jeg har omtalt — ved Nymindegab, Lovens da paa flige Steder kunde foraarsage Følger, som det ikke kan være dens Hensigt at ville foraarsage. Jeg skal ved denne Leilighed ikke unblade at minde om det store Besvær, som vore Vesterhavsfiskere, hvad der er noksom bekjendt, have af de fremmede Fiskere, og desto ømmere — om jeg saa maa sige — maa man jo være med at lægge dem Besvær i Veien herhjemme fra, naar denne Besvær ikke er af absolut Nødvendighed.